

más állított össze. A harminc évet átfogó, gazdagon (bár kifogásolható minőségben) illusztrált kötet böngészésre csábító kevercs. Az úgymond objektíven mérhető dolgok – például a színház történetének kronológiája, a Bálint-éra 140 bemutatójának és azok szakmai visszhangjának (fesztiválok és kritikások díjainak) monográfiapontos-

ságú lajstromai – keverednek a néhol nosztalgikus, máskor ironikus megnyilatkozásokkal, amelyek legpontosabban talán az üzenetek egykori vagy mai színházamnak címkével jellemezhetőek. Merthogy ebben a polcra való, vagyis megőrzendő mozaikkötetben szót kap szinte mindenki, akinek szerzőként, rendezőként, színészként, színházi háttér munkásként vagy szék-örökbefogadással bizonyító nézőként köze volt (van) a Nagymező utcai teátrumhoz. Frappáns aforizmák, mókás anekdoták, az elhunyt nagyságokra való keserűes emlékezések, egymást kiegészítő vagy ép-penséggel egymással felelő interjúk és kritikaszemlények tartják fenn mindvégig a megcélzott – színházfá-ló – olvasók érdeklődését.

RADNÓTI SZÍNHÁZ–MAGVETŐ

ÚJCIRKUSZ + AZ ÉSZ IS FONTOS

Hajánál fogva

Ha egy művész valamit a fejébe vesz, nehezen szabadul tőle, ha pedig a feje búbján

is minden hajszál a fantasztikus ötletre emlékezteti, talán soha többé nem képes szabadulni az új ideától. A hagyományos cirkuszi kulisszát otthagyo két finn hölgy szó szerint gondolja, hogy a művészet nem elválaszt, hanem felemel, pontosabban, az ő esetükben: lefogat. Ezért kitaláltak, összepróbáltak és tökélyre fejlesztettek egy meghökkenítő, a női szerepekkel való kommunikáció szertelenségét és a közönség előtt születő költészetet egyszerre hirdető varázslatot.

SZÍNHÁZ + SZÍVÜGYEK

Istenek tanácsa

Egy New York-i kórház transzplantációs bizottsága heti ülésén arról vitázik, hogy három várólistás közül ki kapjon új szívet. Orvosi megfontolásokat és a betegek életkilátásait mérlegelve minduntalan etikai problémákba ütköznek, és személyes élettapasztalataikat sem könnyű zárójelbe tenniük. Közben egy médiamágnás sibalesetet szenvedett fiát is beszállítják, az ő életét is csak új szív mentheti meg, ráadásul az apa mesés összeget készül adományozni a kórháznak. A Doktor House karakterét

idéző, végtelenül cinikus Dr. Gorman szerepében Óze Áron a legtalányosabb figura, megátalkodott munkamániás és mizantróp. Halálosan idegesíti az ügyvédből katolikus pappá lett Dumber atya (Márton András) moralizálása és a kollégát helyettesítő, kicsit naiv fiatal pszichiáter (Bánfalvi Eszter). Összetűzésbe kerül a pszichiátriai osztály nyugdíj előtt álló vezetőjével; Borbás Gabi kemény, de egy családi tragédia miatt megtört asszonyt játszik. A rákbeteg is dolgozó főorvos (Dunai Tamás) és a veterán főnővér (Söptei Andrea) barátsága is árnyalja az erőviszonyokat. Mark St. Germain kamaradarabokra szakosodott amerikai színműíró 2006-ban New Yorkban bemutatott darabja „a 12 dühös emberbe oltott Vészhelyzet”. Ez a második bemutatója. Az utolsó óra után a Petőfi Sándor utcai szalon-színházban.

RÓZSAVÖLGYI SZALON

Sanja, az egykori kötél-táncos és partnere, az extrapézsművész Elice fotókat és rejtélyes könyvtárak mélyén nyugvó mágikus iratokat tanulmányozva, két év alatt sajátította el az értőktől a méltókra ruházott, ősi kínai tudományként számon tartott hajonlógás művészetét. A mutatvány nemcsak roppant fizikai próbatétel, hanem lehetetlent nem ismerő, ámulatba ejtő utazás is a kiválasztottak kedvenc közlekedési útvonalán, a valóság és a varázslat között. A tornatermek gyűjőjére emlékeztető kényelmetlen alkalmatosságon átfont hajnak nemcsak biztonságosan meg kell tartania a test tömegét, hanem bírnia kell a médium határtalan mozgáskombinációiból eredő többsúlyt is.

TRAFÓ, FEBRUÁR 11–12.

TÁRLAT + A BELSŐ REFLEXIÓ

Lars Schwander

Galeristaként, műgyűjtőként már többször járt Magyarországon a neves dán fotóművész, aki saját munkáit most első alkalommal hozta el Budapestre – méghozzá némi kerülővel, hiszen tárlatának egy jekatyerinburgi galéria tavaly megnyílt itteni filiáléja ad otthont. Schwander, aki hírnevét portréfotósként alapozta meg, szinte kizárólag általa jól ismert embereket állít kamerája elé, s a fotó számára eszköz ahhoz, hogy még többet tudjon meg róluk. Fényképezőgépeinek objektívje egy lélek bűvár szemeként működik, sem rafinált fényekre,

sem sminkre vagy kimódolt pózokra nincs szüksége, enélkül is átadja, amit modelljeiről gondol. Utóbbiak között olyan neves pályatársakat találunk, mint Helmut Newton, Annie Leibovitz, Yoko Ono, Cindy Sherman, vagy épp a magyar avantgárd fotó két éve elhunyt jelentős mestere, Kerekes Gábor. Nem hiányzik a tárlatról a művész talán legnépszerűbb portréja sem, amit az izlandi énekes-zeneszerzőről, Björkről készített. Schwander másik kedvenc terepe az aktfotózás, és ebben is ugyanúgy „működik”, mint a portrék esetében: sohasem hivatásos modellekkel dolgozik, hanem olyan emberekkel, többek között megint csak pályatársakkal, akiket ismer.

UVG ART GALLERY, BUDAPEST,
FEBRUÁR 29–ÉIG